

ZÁVĚR.

Tím jsme vyčerpali téma své práce, jejímž účelem bylo nastínit biologické základy starověkých nauk o dědičnosti. Jde tu v podstatě o starověké učení o semeni jakožto nositeli dědičnosti. Viděli jsme, že byl původ semene vysvětlován tak, aby bylo schopno reprodukovat bytost téhož druhu, jako je ta, z které vyšlo. U pangennických teorií je ta schopnost zcela zřejmá: čím vyšlo z celého těla, může tedy ze sebe opět vytvořit celé tělo stejně uzpůsobené. Trofické teorie nepodávají tak zřejmé vysvětlení; toliko při dynamické teorii Aristotelově chápeme, proč může vznikati nové individuum téhož druhu. Jiné trofické teorie vycházejí vsťric pangenesi, aby bylo lze vysvětlit úkazy dědičnosti. Výklady o hmotě a síle semene objasňují, v čem viděli staří příčinného činitele genese, a tudíž i dědění znaků tělesných i duševních, a to i po vzdálenějších předcích. Představy o úloze samce a samice při zrození nového individua konečně ukazují, oč složitější byla otázka dědění znaků matčinyých než dnes; ti, kdo neuznávali samičí símě, museli pro to hledat zvláštní vysvětlení.

Obsah této práce bylo by lze nazvati kapitolou ze všeobecné starověké nauky o dědičnosti. Na těchto základech byly řešeny početné konkrétní otázky dědičnosti, zejména podobnost potomků s předky a určení pohlaví. Tyto konkrétní problémy, vyžadující obšírného výkladu, budou vyličeny spolu s rozmanitými otázkami v další práci, k níž je toto pojednání vlastně úvodem. V ní bude také vyloženo, jakou úlohu měla dědičnost v antickém životě a myšlení,